

ΤΑ ΝΗΜΑΤΑ
ΤΟΥ
ΠΕΠΡΩΜΕΝΟΥ

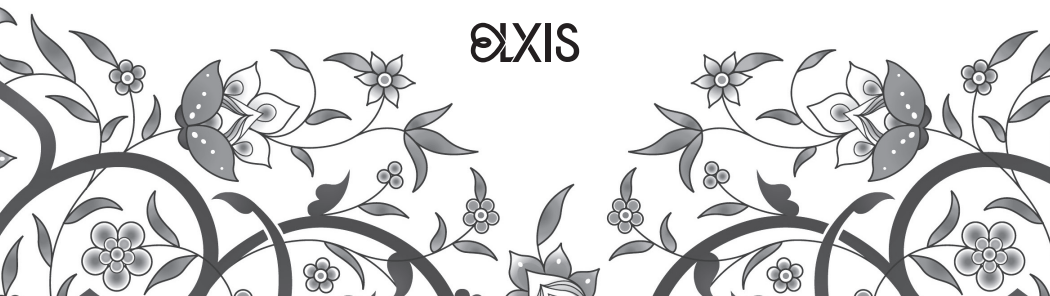
ΤΑ ΝΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟΥ

ΥΦΑΣΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ #2

TAHEREH MAFI

Μετάφραση
Μιχάλης Δελέγκος

OXIS

Τίτλος πρωτοτύπου
THESE INFINITE THREADS
Tahereh Mafi

© Tahereh Mafi 2023
Published by arrangement with Writers House LLC & JLM Agency

© Για την ελληνική γλώσσα σε όλο τον κόσμο: Εκδόσεις Elxis, 2026
Οι Εκδόσεις Elxis αποτελούν σήμα των Εκδόσεων Διόπτρα

Εκδίδεται κατόπιν συμφωνίας με τους Writers House LLC & JLM Agency

Πρώτη ελληνική έκδοση
Σεπτέμβριος 2026

Μετάφραση
Μιχάλης Δελέγκος

Επιμέλεια κειμένου
Έβελυν Παπαμιχαήλ

Προσαρμογή εξωφύλλου - Σελιδοποίηση
Έρση Σωτηρίου

Εκδόσεις Elxis
Αγ. Παρασκευής 40, 121 32 Περιστέρι
Τηλ.: 210 380 52 28, Fax: 210 330 04 39
www.elxisbooks.gr • info@elxisbooks.gr

Βιβλιοπωλείο books & life
Σόλωνος 93-95, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 210 330 07 74

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή ή ανατύπωση μέρους ή του συνόλου του βιβλίου, σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς την έγγραφη άδεια του εκδότη.

Απαγορεύεται η χρήση ή η αναπαραγωγή με οποιονδήποτε τρόπο μέρους ή όλου του βιβλίου για την εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων τεχνητής νοημοσύνης. Τα δικαιώματα επί του παρόντος έργου διατηρούνται ρητά όσον αφορά την εξόρυξη κειμένων και δεδομένων (Άρθρο 4§3) Οδηγία (ΕΕ) 2019/790.

ISBN: 978-618-219-152-1

Άραγε γιατί κακόμαθε η μοίρα
τον πρίγκιπα με την πολυτέλεια και τις ανέσεις
κι έπειτα τον παράτησε στα χέρια
των βάνουσων φονιάδων του;

Οι σοφοί ξέρουν ότι δεν υπάρχει δικαιοσύνη
σε τούτη την κοιλάδα των δακρύων.

Αμπολγκασέμ Φερντοσί
Σαχναμέ (Βιβλίο των Βασιλέων)

Πες μου για το τέλος μου.
Πότε είναι γραφτό μου να φύγω από τούτο τον κόσμο;
Ποιος θα κληρονομήσει τον θρόνο μου;

Αμπολγκασέμ Φερντοσί
Σαχναμέ (Βιβλίο των Βασιλέων)

ENA

یک

«ΜΗ!» ΦΩΝΑΞΕ Ο ΚΑΜΠΑΝ. «Η φωτιά...»

Οι λέξεις έσβησαν μέσα του.

Κοίταζε την Αλιζέ, που ορμούσε στις φλόγες, και ήταν τόσο σαστισμένος, που γονάτισε στο πάτωμα. Το ψύχος από τις πέτρινες πλάκες διαπέρασε το κουρελιασμένο μεταξωτό παντελόνι του. Τουλάχιστον ο Καμράν είχε την προστασία που του πρόσφεραν τα βαριά ρούχα του και οι αλυσίδες των κοσμημάτων του. Η φωτιά δεν είχε καταφέρει να τον καταπιεί. Όμως η Αλιζέ φορούσε μόνο την αέρινη τουαλέτα της, που ήταν φτιαγμένη από λεπτεπίλεπτο ύφασμα.

Η φωτιά θα λιώσει τη σάρκα, θα την ξεκολλήσει από τα κόκαλα.

Αυτό σκεφτόταν ο Καμράν καθώς εκείνη περνούσε ατάραχη μέσα από τις φλόγες. Το αραχνοῦφαντο φόρεμά της καταστράφηκε από τον πύρινο δακτύλιο, αυτό το βδέλυγμα που είχε εμφανίσει ο νεαρός βασιλιάς της Τουλάν κάνοντας μάγια. Ο Κύρος, δηλαδή ο εν λόγω μονάρχης, στεκόταν απέναντι από τον Καμράν, με το σπαθί του σηκωμένο, έτοιμος να δώσει το τελειωτικό χτύπημα. Το χέρι του είχε κοκαλώσει από την έκπληξη που του προκάλεσε η εικόνα της Αλιζέ, η οποία πήγαινε τώρα προς το μέρος του. Ο Καμράν κοίταζε ζαλισμένος καθώς εκείνη έσβηνε τις φλόγες στο φόρεμά της, χτυπώντας τες με τα γυμνά της χέρια. Χαμήλωσε το βλέμμα του στα κατεστραμμένα ρούχα του, έπειτα στο αίμα που έσταζε από τις αρθρώσεις των χεριών του. Το έστρεψε αργά στην Αλιζέ και είχε την

πνευματική διαύγεια που χρειαζόταν για να αντιληφθεί ότι εκείνη είχε βγει αλώβητη από την πύρινη κόλαση, παρόλο που η τουαλέτα της είχε πάθει μεγάλη ζημιά. Το θέαμα ήταν τόσο απίστευτο που τον άφησε εμβρόντητο. Ή ονειρευόταν ή είχε παραισθήσεις. Δεν μπορούσε να καταλάβει πώς ήταν δυνατόν να έχει συμβεί κάτι τέτοιο.

Δεν μπορούσε να καταλάβει τίποτα.

Πάνω στη βιασύνη της, η Αλιζέ σκόνταψε στο πεσμένο στέμμα του βασιλιά και το βαρύτιμο κειμήλιο κύλησε προς το μέρος του Καμράν. Αυτός κάρφωσε το βλέμμα του πάνω του καθώς τον καταλάμβανε ξαφνικά τρόμος, σοκ και κρύο, ένας συνδυασμός που του θύμιζε...

Ο παππούς του ήταν νεκρός.

Ο βασιλιάς Ζάαλ ήταν πεσμένος ανάσκελα. Το αίμα σχημάτιζε λίμνη κάτω από το άψυχο κορμί του. Το στόμα του είχε μείνει ανοιχτό στη μέση μιας κραυγής. Ο παππούς του είχε παζαρέψει με τον διάβολο για να επιμηκύνει τη ζωή του – και στο τέλος ο θάνατος κατάπιε τον βασιλιά γοργά και χωρίς αξιοπρέπεια. Η βασιλεία και οι αμαρτίες του έσβησαν ταυτόχρονα. Τα πλεγμένα δίδυμα λευκά φίδια παρέμεναν κολλημένα στους χλωμούς ώμους του βασιλιά και δημιουργούσαν μια εικόνα τόσο γκροτέσκα που προκάλεσε στον Καμράν μια ξαφνική παρόρμηση να κάνει εμετό. Στηρίχτηκε με τα τρεμάμενα χέρια του στο παγωμένο πάτωμα και αναρωτήθηκε, με φρίκη που ολοένα και μεγάλωνε, πόσα παιδιά του δρόμου είχαν θυσιαστεί για τα ερπετά του παππού του.

Η σκέψη ξεπερνούσε την πιο αρρωστημένη φαντασία.

Ο Καμράν ήταν καταβεβλημένος από την απογοήτευση και την άρνηση. Επιστράτευσε όλες του τις δυνάμεις για να παραμείνει ήρεμος και να βάλει σε τάξη τις σκέψεις του, αλλά μια

ακατανόμαστη οδύνη έμπηγε τα νύχια της στη συνείδησή του. Ο πόνος φαινόταν να πηγάζει από το αριστερό μπράτσο του. Ευχόταν να ήταν κάποιος άλλος. Ευχόταν να μπορούσε να γυρίσει τον χρόνο πίσω. Πάνω απ' όλα ευχόταν, χωρίς ίχνος υπερβολής, να είχαν αφήσει τον Κύρο να τον σκοτώσει.

Οι ψίθυροι των παριστάμενων, που μέχρι εκείνη τη στιγμή ήταν βουβοί, δυνάμωναν σταθερά και τώρα κορυφώνονταν σε ένα ανησυχητικό κρεσέντο. Ο θόρυβος ενεργοποιούσε όσα είχε κατακτήσει ο Καμράν με χρόνια εκπαίδευσης και εγρήγορσης. Το μυαλό του αφυπνίστηκε για να αντισταθεί στον σαματά. Η αίσθηση του καθήκοντος διαπέρασε τη θολούρα της θλίψης και την αντικατέστησε με θυμό και συγκέντρωση.

Ξαφνικά αντήχησε ήχος από μέταλλο.

Ο Καμράν σήκωσε το κεφάλι και είδε την Αλιζέ να πετάει το σπαθί του Κύρου στο πάτωμα. Ο νεαρός μόρφασε καθώς το λαμπερό ατσάλι χτυπούσε στο μάρμαρο. Ο ξένος βασιλιάς κοίταζε την Αλιζέ τόσο σαστισμένος όσο και ο Καμράν. Ο φόβος πάγωνε τα χαρακτηριστικά του προσώπου του καθώς εκείνη τον πλησίαζε.

«Πώς τολμάς;» του είπε. «Απαίσιε κρετίνε. Άχρηστο τέρας. Πώς μπόρεσες να...»

«Μα... μα πώς...» Ο Κύρος έκανε λίγα εκατοστά πίσω τρεκλίζοντας. «Πώς πέρασες έτσι απλά μέσα από τη φωτιά; Γιατί δεν καίγεσαι;»

«Ελεεινέ», του είπε θυμωμένα. «Ξέρεις ποια είμαι, αλλά δεν ξέρεις τι είμαι;»

«Όχι».

Η Αλιζέ χαστούκισε με δύναμη τον Κύρο στο πρόσωπο. Το χτύπημα ήταν τόσο σφοδρό που ο νεαρός βασιλιάς παραπάτησε και κοπάνησε το κεφάλι του σε μια κολόνα.

Ο Καμράν ένιωσε μέχρι το μεδούλι τη βιαιότητα του χτυπήματος.

Ήξερε ότι κανονικά θα έπρεπε να χαρεί –θα έπρεπε να πανηγυρίσει για όσα έκανε η Αλιζέ στον αχρείο βασιλιά–, αλλά δεν μπορούσε να νιώσει ανακούφιση, γιατί η σκηνή που εκτυλισσόταν μπροστά του αψηφούσε κάθε λογική.

Ο Κύρος φαινόταν αναστατωμένος.

Ο τρόμος στο βλέμμα του, το σάστισμά του όταν τον πλησίασε η Αλιζέ, τα βήματα που έκανε στα τυφλά προς τα πίσω καθώς εκείνη προχωρούσε δεν έβγαζαν νόημα. Μόλις λίγο πριν η Αλιζέ είχε επιμείνει στον Καμράν ότι δεν ήξερε τον βασιλιά από τον νότο. Αλλά ο Κύρος, που είχε αποδείξει και με το παραπάνω πόσο αδίστακτος ήταν, έδειχνε θορυβημένος. Αν ήταν πράγματι άγνωστοι μεταξύ τους, τότε γιατί δείλιαζε βλέποντας να πηγαίνει προς το μέρος του μια άοπλη κοπέλα, την οποία δεν γνώριζε; Εκείνη είχε πετάξει το σπαθί του στο πάτωμα, τον είχε προσβάλει επανειλημμένα και τον είχε χαστουκίσει, αλλά ο νεαρός βασιλιάς, που λίγα λεπτά πριν είχε βυθίσει τη λεπίδα του στην καρδιά του Ζάαλ, δεν είχε κάνει τίποτα για να αντισταθεί. Απλώς στεκόταν εκεί και την κοίταζε και την άφηνε να τον χτυπήσει.

Σχεδόν λες και τη φοβόταν.

Ο Καμράν δεν τολμούσε ούτε να ανασάνει καθώς γεννιόταν στο μυαλό του μια τρομερή υποψία. Η σκέψη τού προκάλεσε τόσο έντονο πόνο που του φάνηκε ότι το στήθος του θα άνοιγε στα δύο.

Από την αρχή ο Καμράν είχε παραξενευτεί με τη μεταμόρφωση της Αλιζέ στον χορό. Μέσα σε λίγες ώρες τα τραύματά της είχαν θεραπευτεί σαν από θαύμα, είχε βγάλει το χαρακτηριστικό σνοντά της υπηρέτριας και το μουντό φόρεμα της δουλειάς

της είχε δώσει τη θέση του σε μια πολυτελή τουαλέτα, που ήταν αδύνατον να την αγοράσει μια υπηρέτρια – αλλά ο ίδιος εξακολουθούσε να αρνείται την αλήθεια, τόσο απεγνωσμένα ήθελε να την απαλλάξει από κάθε υπόνοια ότι χρησιμοποιούσε τεχνάσματα. Επιτέλους καταλάβαινε.

Είχε εξαπατηθεί.

Έστρεψε το βλέμμα του στον νεκρό παππού του.

Ο βασιλιάς Ζάαλ είχε προσπαθήσει να τον προειδοποιήσει. Είχε ικετεύσει τον Καμράν να δει ότι η Αλιζέ ήταν δεμένη με την προφητεία, με το τέλος της ζωής του Ζάαλ – και μόνο τώρα που ο παππούς του ήταν νεκρός καταλάβαινε ο Καμράν το μέγεθος της ανοησίας του. Τα ανόητα λόγια που είχε ξεστομίσει για να την υπερασπιστεί, οι ανόητες παιδιάστικες πράξεις που είχε κάνει για να την προστατέψει...

Εντελώς ξαφνικά ο Κύρος ξέσπασε σε γέλια.

Ο Καμράν σήκωσε το κεφάλι. Ο βασιλιάς από τον νότο φαινόταν χλωμός και ταραγμένος. Ο Καμράν, από κει όπου βρισκόταν γονατιστός, δεν μπορούσε να δει το πρόσωπο της Αλιζέ. Έβλεπε μόνο τον τρόπο στα μάτια του Κύρου, που ήταν στραμμένα πάνω της. Ο νεαρός βασιλιάς είχε σκοτώσει τον ίδιο του τον πατέρα για να πάρει τον θρόνο της Τουλάν. Μόλις είχε δολοφονήσει τον βασιλιά Ζάαλ, τον ηγεμόνα της μεγαλύτερης αυτοκρατορίας στη γη. Θα είχε σκοτώσει και τον Καμράν, αν είχε στη διάθεσή του μόνο λίγες στιγμές ακόμα για να ολοκληρώσει την πράξη του. Τώρα ο τύραννος με τα χαλκόχρωμα μαλλιά ανακτούσε την ψυχραιμία του, με το αίμα να κυλάει από τα χείλη του και να λερώνει το πιγούνι του. Από τους τόσους αντιπάλους που θα μπορούσαν να είχαν αντιμετωπίσει, φαινόταν ότι και οι δυο τους είχαν νικηθεί από τη φτώχη και πειθήνια υπηρέτρια στο Μπαζ Χάουζ.

«Να πάρει ο διάβολος», είπε σιγανά ο βασιλιάς της Τουλάν.
«Δεν μου είπε ότι είσαι Τζίνι».

«Ποιος;» απαίτησε να μάθει η Αλιζέ.

«Ο κοινός μας φίλος».

«Ο Χαζάν;»

Ο Καμράν σάστισε. Δεν ήταν έτοιμος για το πλήγμα άλλης μιας προδοσίας και το όνομα που ακούστηκε τον σόκαρε τόσο πολύ, που δεν ήξερε πώς να αμυνθεί. Τον βασάνιζε το γεγονός ότι η Αλιζέ είχε συμμαχήσει με τον Κύρο, αλλά το ότι είχε συνεννοηθεί με τον Χαζάν πίσω από την πλάτη του...

Αυτό δεν το άντεχε.

Εκείνη είχε παραστήσει τη φοβισμένη και αθώα, τον είχε ξεγελάσει σε όλες τις περιστάσεις και το χειρότερο από όλα ήταν ότι αυτός είχε πέσει θύμα των τεχνασμάτων της. Όλο τον καιρό που την ήξερε, η Αλιζέ δεν έβγαζε καθόλου το σνοντά της. Πάσχιζε να κρατήσει κρυφή την ταυτότητά της ακόμα και την ώρα που λυσσομανούσε καταιγίδα. Τώρα στεκόταν χωρίς σνοντά μπροστά στους αριστοκράτες, αγριοκοίταζε τον τρομερό ηγεμόνα μιας γειτονικής χώρας και αποκαλυπτόταν σε όλο τον κόσμο.

Όλο αυτόν τον καιρό η Αλιζέ κατέστρωνε σχέδια.

Ο Καμράν είχε ήδη δεχτεί την επίθεση της θλίψης και της οργής. Πάσχιζε να χωνέψει την τεράστια σημασία που είχαν τα γεγονότα των τελευταίων λεπτών. Δεν μπορούσε να βάλει σε τάξη τις αλληλοσυγκρουόμενες σκέψεις του για τον παππού του, αλλά τώρα έπρεπε να βγάλει νόημα από όλα αυτά; Αυτός που καυχόταν για τη δύναμη των ενστίκτων του, αυτός που πίστευε ότι ήταν ικανός στρατιωτικός, που λειτουργούσε με τη διαίσθηση.

«Τι;» Ο Κύρος γέλασε πάλι. Το χέρι του έτρεμε ανεπαίσθητα καθώς σκούπιζε το αίμα από τα χείλη του. «Ο Χαζάν; Και βέβαια όχι ο Χαζάν». Κοίταξε τον Καμράν κατάματα και είπε: «Βασιλιά,

πρόσεχε, γιατί απ' ό,τι φαίνεται σε πρόδωσαν ακόμα και οι φίλοι σου».

Η Αλιζέ γύρισε απότομα και τον αντίκρισε. Τα μάτια της ήταν διάπλστα ανοιχτά από τον πανικό και η λάμψη της ενοχής που είδε μέσα τους ο Καμράν ήταν η μόνη απόδειξη που χρειαζόταν. Μόλις λίγες ώρες πριν θα ορκιζόταν ότi το πάθος της για εκείνον ήταν απτό σαν το μετάξι πάνω στην επιδερμίδα του. Είχε γευτεί την αλμύρα της, είχε αγγίξει το θεσπέσιο κορμί της. Τώρα καταλάβαινε ότi όλα ήταν ένα ψέμα.

Αν, όμως, έλεγε κάποιος ότi αυτή η αποκάλυψη ράγισε την καρδιά του, θα παρερμήνευε την αλήθεια. Ο Καμράν δεν ήταν πληγωμένος, αλλά φλεγόταν από οργή.

Θα τη σκότωνε.

Όση αφέλεια και μαλθακότητα είχαν απομείνει στην καρδιά του Καμράν εξαφανίστηκαν. Τον είχε ξελογιάσει μια σειρά-να ενώ ταυτόχρονα τον εξαπατούσε ο φίλος του – ενώ αυτός είχε κοντέψει να φτύσει κατάμουτρα τον μόνο άνθρωπο που νοιαζόταν στ' αλήθεια για το καλό του. Ο βασιλιάς Ζάαλ είχε ξεπουληθεί στο κακό για χάρη της ευτυχίας του Καμράν – και η ανταμοιβή του ήταν μόνο απιστία και προδοσία. Όλη η αυτοκρατορία της Αρντούνια είχε βρεθεί σε επικίνδυνη θέση, επειδή ο Καμράν είχε αποδειχτεί αδύναμος στο μυαλό και στο σώμα.

Ποτέ ξανά.

Ποτέ ξανά δεν θα επέτρεπε σε μια γυναίκα να καθορίσει τα συναισθήματά του. Ποτέ ξανά δεν θα άφηνε τέτοιους ταπεινούς πειρασμούς να του προκαλέσουν αδυναμία. Το ορκίστηκε επιτόπου. Αυτό το τέρας της προφητείας θα πέθαινε από το δικό του χέρι. Θα έκανε τα πάντα για να καρφώσει μια λεπίδα στην καρδιά της.

Πρώτα, όμως, έπρεπε να λογαριαστεί με τον Χαζάν.

Ο Καμράν τράβηξε την προσοχή ενός φρουρού που βρισκόταν εκεί κοντά και περίμενε διαταγές. Με ένα βλέμμα έδωσε την πρώτη του εντολή ως βασιλιάς της Αρντούνια. Θα κρεμούσε τον Χαζάν.

Ο Καμράν δεν ένιωσε αίσθημα νίκης καθώς έβλεπε να συλλαμβάνουν τον πρώην υπουργό του και να τον απομακρύνουν. Δεν αισθάνθηκε ότι θριάμβευσε καθώς άκουγε τις διαμαρτυρίες του Χαζάν να διαπερνάνε τη σιωπή που είχε πέσει στην αίθουσα εξαιτίας του σαστίσματος των παρευρισκόμενων. Όχι, ο Καμράν ένιωσε μόνο να τον κυριεύει τρέλα καθώς αγωνιζόταν να σηκωθεί, τολμώντας να στηρίξει το βάρος του στο πληγωμένο χέρι του και διαπιστώνοντας μέσα στον πόνο που του προκαλούσε αυτή η προσπάθεια ότι και τα πόδια του είχαν υποστεί άσχημα εγκαύματα. Η επιδερμίδα και τα ρούχα του ήταν γεμάτα αίματα. Το κεφάλι του ήταν βαρύ. Δεν ήθελε με τίποτα να αποδεχτεί την αλήθεια. Ότι δεν ήξερε για πόσο ακόμα θα μπορούσε να μείνει εκεί αν δεν τον βοηθούσε ένας γιατρός. Ή ένας Μάντης.

Όχι. Οι Μάντεις ήταν νεκροί. Τους είχε σφαγιάσει ο Κύρος.

Ο Καμράν έκλεισε τα μάτια σφιχτά μόλις το θυμήθηκε αυτό. «Ο Ιμπλίκ».

Τα μάτια του άνοιξαν απότομα στο άκουσμα της απαλής φωνής της προδότριας. Η καρδιά του Καμράν άρχισε να χτυπάει δυνατά. Η έντασή της τον ξάφνιασε. Δεν μπορούσε να καταλάβει τι τον ενοχλούσε πιο πολύ. Η συνειδητοποίηση ότι εκείνη και ο Κύρος είχαν κοινό τους φίλο τον διάβολο ή η ανακάλυψη ότι το κορμί του την ήθελε ακόμη, ότι ακόμα και ο ήχος της φωνής της του προκαλούσε πόθο...

Εκείνη είχε εξαφανιστεί.

Ο Καμράν την αναζήτησε πανικόβλητος, αλλά δεν την είδε πουθενά. Είδε τον Κύρο να έχει το βλέμμα καρφωμένο εκεί όπου πριν από μερικές στιγμές στεκόταν η Αλιζέ και μιλούσε.

Εντελώς ξαφνικά η κοπέλα υλοποιήθηκε πάλι.

Στεκόταν ακριβώς στο ίδιο σημείο, μόνο που τώρα διακρινόταν αχνά. Η μορφή της τρεμόπαιζε.

Εκείνη του το έκανε αυτό; Μήπως ήξερε από μαύρη μαγεία;

Εκεί όπου πριν βρισκόταν η Αλιζέ υπήρχε τώρα μια θολούρα. Η φωνή της ήταν αλλοιωμένη. Ακουγόταν λες και μιλούσε μέσα από γυάλινο δοχείο.

«Μιλάααςς γιααα τοοοο κακόοο...»

Ο Καμράν έτριψε το πρόσωπό του με τα ματωμένα χέρια του. Σαν να μην τον διέλυαν οι αποκαλύψεις που έρχονταν η μια μετά την άλλη – μήπως τώρα είχε τυφλωθεί και κουφαθεί κιόλας;

«Απόοο πόοοοτεεε νοιάζεεεσαι γιααα τη ζωήηη μου;»

Τα πληγωμένα πόδια του λύγισαν καθώς το μυαλό του γινόταν κομμάτια. Έτρεμε. Άπλωσε τα χέρια του για να κρατηθεί από κάπου, αλλά έπεσε κάτω, χτυπώντας το άσχημα καμένο πόδι του. Συγκράτησε μια κραυγή πόνου.

Τότε, όμως, μια πράξη ελέους...

Ο βασιλιάς της Τουλάν μίλησε με πεντακάθαρα λόγια. «Δεν είναι προφανές; Θέλει να γίνεις βασίλισσα».

Μια τρομερή βροντή συγκλόνισε το μυαλό του Καμράν. Δεν υπήρχε χρόνος για να χαρεί για την αποκατάσταση της ακοής του. Η προφητεία έλεγε ότι το δαιμονικό τέρας με τον πάγο στις φλέβες θα είχε τρομερούς συμμάχους και να κι άλλη απόδειξη για τη σοφία των Μάντεων και των προειδοποιήσεων του παππού του.

Τη βοηθούσε ο ίδιος ο διάβολος.

Οι φωνές του πλήθους δυνάμωναν. Τώρα τις άκουγε και αυτές. Οι ψίθυροι έγιναν κραυγές υστερίας. Ο Καμράν θυμήθηκε ότι σε αυτή την αίθουσα βρίσκονταν συγκεντρωμένοι όλοι οι αριστοκράτες της Αρντουνία. Οι πιο υψηλόβαθμοι αξιωματούχοι όλης της αυτοκρατορίας είχαν έρθει για να περάσουν μια βραδιά γιορτής και ξεφαντώματος. Αντί γι' αυτό, όμως, θα στέκονταν μάρτυρες της πτώσης της μεγαλύτερης αυτοκρατορίας του κόσμου.

Ο Καμράν δεν ήξερε πώς θα έβγαине ζωντανός από αυτό.

Άκουσε τον Κύρο να γελάει πάλι. Τον άκουσε να λέει καθαρά: «Μια βασίλισσα Τζίνι θα κυβερνήσει τον κόσμο. Μιλάμε για σωστή ανταρσία. Για την τέλεια εκδίκηση».

Ο Καμράν προσπάθησε και πάλι να σηκωθεί. Είχε τρομερό πονοκέφαλο. Τα μάτια του εξακολουθούσαν να μη βλέπουν καλά. Η αίθουσα, το πάτωμα και ο ίδιος ο Κύρος φαίνονταν καθαρά, αλλά η Αλιζέ παρέμενε πιο πολύ θολούρα παρά άνθρωπος, μια δέσμη αχλής που είχε τη μορφή σώματος. Από την άλλη, ίσως του αρκούσε που ήξερε πού να σημαδέψει.

Οι αποκαλύψεις της βραδιάς είχαν αποδείξει και με το παραπάνω πόσο δίκιο είχε ο παππούς του που τον είχε προειδοποιήσει για την κοπέλα. Ο Καμράν προτιμούσε να πεθάνει πάρα να τον προδώσει για δεύτερη φορά. Το σπαθί του βρισκόταν λίγα μέτρα μακριά του και μολονότι η απόσταση φαινόταν ανυπέρβλητη, ο Καμράν θα πίεζε τον εαυτό του να την καλύψει. Ίσως να κατάφερνε να μπήξει τη λεπίδα του στην καρδιά της, να τη σκοτώσει και να δώσει απόψε τέλος σε αυτή την τραγωδία.

Μόλις είχε καταφέρει να κάνει μέσα σε αφόρητο πόνο ένα βήμα προς το σπαθί του, όταν η θολή μορφή της απομακρύνθηκε από τον Κύρο. Μέσα σε μια στιγμή, ο Καμράν είδε το πρόσωπο της Αλιζέ.

Εκείνη φαινόταν τρομοκρατημένη.

Η εικόνα της ήταν μαχαιριά στην καρδιά του ακριβώς τη στιγμή που τα μάτια του άρχιζαν να καθαρίζουν. Η μορφή της έγινε ευκρινής απότομα και, αχ, τι σκληρή που ήταν η μοίρα. Η Αλιζέ ήταν εχθρός του, κυριευμένη από μια δύναμη που ο Καμράν δεν μπορούσε ούτε να φανταστεί. Ακόμα και τώρα έβλεπε στα λαμπερά μάτια της τη λάμψη ενός συναισθήματος που τον διέλυε. Η πανουργία της ήταν όλο χάρη, όλο φυσικότητα. Τα μάτια της σάρωσαν την αίθουσα λες και πραγματικά βρισκόταν σε υστερία.

Ο Καμράν έβρισε το ελεεινό όργανο στο στήθος του. Έπειτα χτύπησε με τη γροθιά του το στέρνο του, λες και ήθελε να το σκοτώσει. Το αποτέλεσμα ήταν ένας τρομερός πόνος, που σάρωσε το κορμί του με τέτοια βιαιότητα που του κόπηκε η ανάσα. Ήταν λες και ένα δέντρο είχε ξεπηδήσει ακαριαία από το πάτωμα και ο κορμός του είχε διαπεράσει τη σπονδυλική στήλη του, ενώ τα πελώρια κλαδιά του μπήγονταν ορμητικά στις φλέβες του.

Διπλώθηκε στα δύο ξέπνοος. Παραλίγο να μην προλάβει να δει την Αλιζέ, που έστρεψε το βλέμμα της προς το μέρος του και έπειτα έφυγε ξαφνικά, βγαίνοντας πάλι αλώβητη από την κόλαση.

Μήπως τον είχε δει να προσπαθεί να πιάσει το σπαθί του; Μήπως είχε καταλάβει τις προθέσεις του;

Η Αλιζέ παρουσίαζε τρομακτικό θέαμα ακόμα και καθώς το έβαζε στα πόδια, με το αέρινο ύφασμα της τουαλέτας της να έχει καεί δύο φορές. Ουσιαστικά είχε πάνω της μόνο κουρέλια από διάφανο μετάξι. Ο Καμράν έβλεπε τις δελεαστικές καμπύλες του κορμιού της, τα λυγρά πόδια της, τα στήθη της και σιχαινόταν τον εαυτό του, γιατί την ήθελε ακόμα και τώρα. Σιχαινόταν τον εαυτό του για τη δίψα που ένιωθε καθώς την

έβλεπε να φεύγει. Σιχαινόταν τα ένστικτά του, που του ούρλιαζαν ότι εκείνη κινδύνευε, παρά τις λογικές αποδείξεις που έλεγαν το αντίθετο – που τον παρακινούσαν να πάει κοντά της, να την προστατέψει...

«Στάσου. Πού πας;» φώναξε ο Κύρος. «Κάναμε μια συμφωνία. Δεν μπορείς να το σκάσεις».

Κάναμε μια συμφωνία.

Τα λόγια αντηχούσαν μέσα στο κεφάλι του αδιάκοπα. Κάθε συλλαβή καρφωνόταν στο μυαλό του και το μάτωνε. Μα τους αγγέλους, πόσα πλήγματα ακόμα έπρεπε να αντέξει το κορμί του απόψε;

«Πρέπει», φώναξε εκείνη ενώ το αναστατωμένο πλήθος άνοιγε για να της κάνει χώρο να περάσει. «Συγγνώμη, αλλά πρέπει να φύγω. Πρέπει να βρω μέρος να κρυφτώ, κάπου όπου εκείνος δεν...»

Ξαφνικά η Αλιζέ διπλώθηκε στα δύο, σαν χτυπημένη από μια αόρατη δύναμη, και ακαριαία τινάχτηκε ψηλά στον αέρα.

Ούρλιαξε.

Ο Καμράν αντέδρασε χωρίς να σκεφτεί. Ένα κύμα αδρεναλίνης τον ώθησε να σηκωθεί, ενώ τα απομεινάρια της βλακείας του τον υποχρέωσαν να φωνάξει το όνομα της Αλιζέ. Έφτασε όσο πιο κοντά τολμούσε στα όρια της φωτιάς, με τον πόνο στη φωνή του να προδίδει τα συναισθήματά του στον κόσμο, αν όχι στον ίδιο του τον εαυτό – αλλά δεν είχε τώρα χρόνο να τα συλλογιστεί αυτά. Η Αλιζέ εκτοξευόταν ολοένα και πιο ψηλά στον αέρα, στροβιλιζόταν και ούρλιαζε. Ο Καμράν έβρισε τον εαυτό του για την πονεμένη αντίδρασή του στο μαρτύριό της. Ακόμα και εκείνη τη στιγμή δεν χωρούσε ο νους του τη μάχη που διεξαγόταν μέσα στο κορμί του.

«Σταμάτα το», ούρλιαξε η Αλιζέ. «Κατέβασέ με κάτω!»

Ο Καμράν συνειδητοποίησε ξαφνικά κάτι που τον έκανε να κοιτάξει κατάματα τον Κύρο. «Εσύ», είπε χωρίς να αναγνωρίζει την ίδια του τη φωνή. «Εσύ της το κάνεις αυτό».

Η έκφραση του Κύρου σκοτεινίασε. «Μόνη της το έκανε στον εαυτό της».

Ο Καμράν δεν πρόλαβε να απαντήσει, γιατί τον εμπόδισε άλλη μια πονεμένη κραυγή. Γύρισε προς το μέρος της Αλιζέ, την είδε να πετάει προς τα δοκάρια της οροφής –σίγουρα ήταν πιασμένη στα νύχια πολύ ισχυρής μαύρης μαγείας– και έχασε τη μάχη που έδινε με τη λογική. Δεν μπορούσε να βάλει σε τάξη αυτό το χάος, δεν μπορούσε να δώσει απαντήσεις στα ατελείωτα ερωτήματα που τον στοίχειωναν.

Ο Καμράν ένιωθε να μην έχει από πού να πιαστεί καθώς την κοίταζε.

Η Αλιζέ ήταν τόσο ισχυρή που έλεγε ότι ο διάβολος ήταν φίλος της και είχε σύμμαχό της τον ηγεμόνα μιας εχθρικής χώρας. Είχε χρησιμοποιήσει μαύρη μαγεία για να δημιουργήσει ψευδαισθήσεις τόσο πειστικές, ώστε ο Καμράν είχε πράγματι πιστέψει ότι εκείνη είχε τραύματα στα χέρια της, στον λαιμό της και στο πρόσωπό της. Η Αλιζέ είχε ξεγελάσει ακόμα και τον βασιλιά Ζάαλ και τον είχε κάνει να πιστέψει ότι ήταν μια ανήμπορη και αφελής υπηρέτρια. Να, όμως, που τώρα έκλαιγε τόσο υστερικά που ακόμα και ο Καμράν...

«Τη βλέπεις;»

Τα λόγια του τον ξάφνιασαν. Ο Καμράν στράφηκε πάλι στον Κύρο. Κοίταξε τα χαλκόχρωμα μαλλιά του εχθρού του και τα παγερά γαλανά μάτια του. Αυτό που είπε ο Κύρος ήταν πολύ παράξενο και ο Καμράν είχε την οξυδέρκεια να καταλάβει ότι δεν ήταν ανούσιο. Το γεγονός ότι ο Κύρος φαινόταν έκπληκτος που ο Καμράν την έβλεπε καταδείκνυε κάτι απλό.

Ίσως οι άλλοι να μην μπορούσαν να τη δουν.

Αυτό το ενδεχόμενο δεν εξηγούσε τίποτα, αλλά για κάποιον λόγο φαινόταν να έχει ζωτική σημασία. Ο Καμράν αναρωτήθηκε τι του είχε προκαλέσει την προσωρινή τύφλωση και ένωσε πάλι να τον κυριεύει φόβος.

«Τι της έκανες;» ρώτησε ο Καμράν διστακτικά.

Ο Κύρος δεν απάντησε.

Ο βασιλιάς από τον νότο ξεκόλλησε νωχελικά από την κολόνα και έσκυψε για να μαζέψει το σπαθί του. Πήγε προς τον Καμράν με επιδεικτική αταραξία, σέρνοντας πίσω του τη λεπίδα σαν σκυλί με λουρί. Ο απόκοσμος θόρυβος από το ατσάλι που σερόνταν πάνω στην πέτρα έπνιξε για λίγο τις κραυγές της Αλιζέ.

«Νόμισα ότι βγήκε από τη φωτιά για να τιμωρήσει *εμένα*», είπε ο Κύρος. «Τώρα κατάλαβα ότι το έκανε για να προστατέψει *εσένα*».

Μια λάμψη φάνηκε για κλάσματα δευτερολέπτου σε εκείνες τις γαλανές ίριδες και ο Κύρος προδόθηκε. Πίσω από την επιφανειακή ηρεμία του κρυβόταν κάτι απελπισμένο και αχαλίνωτο, αν όχι τσακισμένο. Ο Καμράν θεώρησε ότι ήταν κάτι σαν έλεος, γιατί συνειδητοποίησε ότι ο νεαρός ήταν πιο αδύναμος βασιλιάς απ' ό,τι φαινόταν.

«Ξέρεις το όνομά της;», είπε ο Κύρος σιγανά.

Ο Καμράν ένωσε φόβο, αλλά δεν είπε τίποτα.

«Πώς ξέρεις το όνομά της;» απαίτησε να μάθει ο Κύρος.

Όταν ο Καμράν μίλησε επιτέλους, η φωνή του ήταν βαριά και παγερή. «Την ίδια ερώτηση θα μπορούσα να σου κάνω κι εγώ».

«Ναι, θα μπορούσες», είπε ο Κύρος καθώς σήκωνε το σπαθί του. «Εγώ, όμως, έχω κάθε δικαίωμα να ξέρω το όνομα της μνηστής μου».

Οξύς πόνος σάρωσε το στήθος του Καμράν τη στιγμή που ένας εκκωφαντικός θόρυβος αντήχησε στην αίθουσα. Συγκράτησε μια κραυγή, σφίγγοντας τα πλευρά του καθώς έπεφτε πάλι στα γόνατα, προσπαθώντας να αντισταθεί στη βιαιότητα του χτυπήματος. Ο Καμράν δεν είχε ιδέα τι του συνέβαινε και δεν υπήρχε χρόνος για να μαντέψει. Το μόνο που μπόρεσε να κάνει ήταν να ανοίξει με δυσκολία τα βλέφαρά του και να αντικρίσει όχι μόνο την καταστροφή του σπιτιού του, αλλά και την άφιξη ενός θεόρατου φωσφορίζοντα δράκου. Του κόπηκε το αίμα.

Οι Μάντεις δεν θα επέτρεπαν ποτέ σε ένα θηρίο από ξένο τόπο να πετάξει στους ουρανούς της Αρντούνια.

Αλλά οι Μάντεις ήταν νεκροί.

Ο Καμράν είδε τον δράκο να πιάνει την Αλιζέ τη στιγμή που εκείνη άρχιζε να πέφτει με ιλιγγιώδη ταχύτητα. Το τερατώδες πλάσμα έβαλε τη νεαρή γυναίκα να καθίσει στην πλάτη του και κατόπιν σηκώθηκε με ορμή ψηλά στον αέρα. Έβγαλε έναν δυνατό βρυχηθμό, χτύπησε τις δερμάτινες φτερούγες του και μέσα σε μια στιγμή το θηρίο και ο αναβάτης του εξαφανίστηκαν στη νύχτα, περνώντας από την πελώρια τρύπα που είχε ανοιχτεί στον τοίχο του παλατιού.

Μέσα στο χάος που ακολούθησε, ο Καμράν δεν μπορούσε πια να αγνοεί τη συντριβή που είχε υποστεί το μυαλό του.

Η θλίψη του από την απώλεια του παππού του είχε μόλις αρχίσει να τον κατακλύζει και οι αποκαλύψεις που ακολούθησαν τον είχαν τσακίσει σαν μικροί θάνατοι. Καθεμιά τους ήταν μια κατάφωρη αδικία, καθεμιά τους απαιτούσε περίοδο πένθους.

Ο Ζάαλ είχε κάνει λάθος. Ο Χαζάν είχε κάνει λάθος. Η Αλιζέ...

Η Αλιζέ τον είχε καταστρέψει.

Με κάποιον τρόπο εξακολουθούσε να ακούει τη φασαρία του πλήθους. Ένιωθε την πνιγηρή ζέστη του κορμιού του, που

είχε γίνει φυλακή, το επίμονο κρύο του μαρμάρινου πατώματος κάτω από τα γόνατά του. Δεν είχε τη δύναμη να σταθεί όρθιος. Ο πόνος συντάραζε ανελέητα το κορμί του με σταθερό ρυθμό που δεν έδειχνε ότι είχε σκοπό να καταλαγιάσει. Ο Καμράν σήκωσε το κεφάλι του αργά και κοίταξε τον Κύρο στα μάτια. Ένωθε τόσο τσακισμένος, που του φάνηκε ότι ο λαιμός του μάτωνε καθώς μιλούσε.

«Είναι αλήθεια;» ρώτησε. «Θα σε παντρευτεί;»

Ο Κύρος έκανε ένα βήμα μπροστά, με το σπαθί του έτοιμο να χτυπήσει. «Ναι».

Ο Καμράν δεν θα συνερχόταν.

Μόρφασε καθώς κι άλλος πόνος απλώθηκε στον λαιμό του και στους ώμους του. Ήταν κάτι τόσο ξαφνικό, που ακόμα και ο Κύρος συνοφρυώθηκε.

«Εντυπωσιακό», είπε ο βασιλιάς της Τουλάν. Έπειτα ακούμπησε το σπαθί του κάτω από το πιγούνι του Καμράν και του σήκωσε το κεφάλι. Ο Καμράν, που του είχε κοπεί η ανάσα από το μαρτύριο, κατάφερε να τιναχτεί προς τα πίσω, με αποτέλεσμα να πονέσει πάλι αφόρητα. «Απ' ό,τι φαίνεται, πεθαίνεις».

«Όχι», είπε ο Καμράν ξέπνοος, στηρίζοντας τις παλάμες του στο πέτρινο δάπεδο.

Ο Κύρος παραλίγο να βάλει τα γέλια. «Αν δεν θέλεις να καταλήξεις σαν τον παππού σου, δεν νομίζω ότι έχεις πολλές επιλογές».

Ο Καμράν δεν ήξερε πού βρήκε τη δύναμη, αλλά σηκώθηκε από το πάτωμα με το πείσμα που έχει μόνο ένας τσακισμένος και απερίσκεπτος άνθρωπος.

Ο Καμράν είχε αδειάσει ολότελα.

Μέσα σε μια ώρα, όλη του η ζωή είχε διαλυθεί. Και τώρα ήταν τρελαμένος από οργή. Αισθανόταν σαν να ζούσε έναν εφιάλτη.

Για κάποιον λόγο, η φρίκη τον είχε δυναμώσει. Ένιωθε ότι δεν του είχε απομείνει τίποτα.

Ότι δεν είχε τίποτα να χάσει.

Αρπαξε το σπαθί του λες και το χέρι του δεν στράγγιζε από αίμα, λες και η σάρκα των ποδιών του δεν είχε καεί. Ήταν θαύμα που κατάφερε να σηκώσει τη λεπίδα και να βρεθεί αντίκρυ στον αντίπαλό του.

Τότε άκουσε βήματα και πανικόβλητες φωνές καθώς κάμποσοι φρουροί όρμησαν κοντά στο πύρινο δαχτυλίδι, αλλά ο Καμράν τους σταμάτησε σηκώνοντας το χέρι του.

Αυτή τη μάχη έπρεπε να τη δώσει ο ίδιος.

Ο Κύρος κοίταξε τους ένοπλους φρουρούς. Έπειτα παρατήρησε τον πρίγκιπα για αρκετή ώρα.

«Εντάξει», είπε τελικά ο βασιλιάς από τον νότο. «Μην πεις ότι δεν δείχνω έλεος. Θα φροντίσω να τελειώσει γρήγορα. Δεν θα υποφέρεις».

«Κι εγώ θα φροντίσω το μαρτύριό σου να μην τελειώσει ποτέ», είπε ο Καμράν με τραχιά φωνή.

Μέσα σε μια έκρηξη θυμού, το σπαθί του Κύρου έσκισε τον αέρα με μια αστραπιαία κίνηση. Ο Καμράν το απέκρουσε με εκπληκτική ορμή, παρόλο που το τσακισμένο κορμί του τραντάχτηκε από την προσπάθεια. Τα πόδια του έτρεμαν και τα χέρια του πονούσαν τρομερά, αλλά ο Καμράν δεν είχε σκοπό να υποχωρήσει. Προτιμούσε να πεθάνει παλεύοντας παρά να παραδοθεί – και αυτή η σκέψη ήταν που του φούντωνε τη φλόγα στο στήθος, που γεννούσε μέσα του μια δεύτερη ζωή, που προκαλούσε ένα τρομακτικό κύμα αδρεναλίνης.

Δεν θα τον πείραζε αν αυτή η μάχη ήταν η τελευταία του.

Βγάζοντας μια τρομερή κραυγή, κατάφερε να απωθήσει τον Κύρο, να τον σπρώξει προς τα πίσω και να ελευθερώσει το σπαθί

του. Ο Καμράν προχώρησε χωρίς καθυστέρηση. Οι κινήσεις του είχαν εκπληκτική σβελτάδα καθώς ορμούσε ενώ ο Κύρος απέκρουε τα χτυπήματά του. Για κάμποση ώρα το μόνο που άκουγε ο Καμράν ήταν ο ήχος από το ατσάλι. Δεν έβλεπε τίποτε άλλο εκτός από τη λάμψη του ατσαλιού και τις λεπίδες που συγκρούονταν.

Ο Κύρος έκανε μια προσποίηση και έπειτα όρμησε μπροστά με εντυπωσιακή ευκινησία. Ο Καμράν ένιωσε το κάψιμο από το τραύμα του. Άκουσε τις πανικόβλητες κραυγές του πλήθους, αλλά δεν μπορούσε να δει την πληγή. Για την ακρίβεια, δεν μπορούσε να καταλάβει ποιο σημείο του κορμιού του είχε λαβωθεί.

Δεν υπήρχε χρόνος.

Ο Καμράν κατάφερε να αποκρούσει μια δεύτερη επίθεση και ένιωσε πρόσκαιρο θρίαμβο όταν ο Κύρος υποχώρησε βρίζοντας. Ο βασιλιάς από τον νότο ανασυντάχθηκε χωρίς να χάσει στιγμή. Αντιμετώπιζε τα χτυπήματα του Καμράν και τα ανταπέδιδε με κινήσεις τόσο τέλεια χορογραφημένες που ακόμα και ο Καμράν δεν μπόρεσε να μην αναγνωρίσει την ομορφιά τους. Σπάνια του δινόταν η ευκαιρία να απολαύσει τη μάχη με έναν άξιο αντίπαλο. Να τεστάρει χωρίς περιορισμούς τα όρια της δικής του δύναμης. Όμως αυτή η απόδειξη της μαεστρίας του Κύρου και των αστραπιαίων ανακλαστικών του απλώς παγίωσε τη βεβαιότητα του Καμράν ότι ο βασιλιάς από τον νότο είχε αφήσει προηγουμένως την Αλιζέ να τον νικήσει. Για τον πρίγκιπα, αυτή η συμπεριφορά καταδείκνυε δύο ενδεχόμενα. Ή εκείνη είχε το πάνω χέρι στη συμφωνία που είχε κάνει με τον νεαρό βασιλιά ή εκείνος δεν είχε θελήσει να της κάνει κακό. Ίσως να ίσχυαν και τα δύο.

Ίσως να ήταν πράγματι αρραβωνιασμένοι.

Αυτή η συγκλονιστική σκέψη γέννησε μέσα του νέα δύναμη. Ένωθε ότι τα ένστικτά του είχαν οξυνθεί πιο πολύ από ποτέ και

σύντομα είδε κόπωση να καθρεφτίζεται στο πρόσωπο του Κύρου. Ο ιδρώτας στο μέτωπό του αποτελούσε αναμφίβολη απόδειξη. Και οι δυο τους βαριανάσαιναν, όμως ο Καμράν, ακόμα κι ενώ το αίμα κυλούσε στα χέρια του και έσταζε στο μάρμαρο με κάθε του κίνηση, φαινόταν ακούραστος.

Και πάλι όρμησε στον αντίπαλό του.

Οι δύο νεαροί διασταύρωσαν τα σπαθιά τους σε μια κίνηση τόσο ορμητική που ο Καμράν ένιωσε τη δόνηση σε όλο του το κορμί. Ήταν καθηλωμένοι σε μια τιτάνια αντιπαράθεση. Δύο αντίπαλοι που κοιτάζονταν στα μάτια μέσα από τη λάμψη των λεπίδων τους.

Τότε, για κάποιον ακατανόητο λόγο, ο Κύρος κλονίστηκε.

Ήταν μόνο για ένα κλάσμα δευτερολέπτου που ο βασιλιάς της Τουλάν συνοφρυώθηκε και έχασε τη συγκέντρωσή του, αλλά ο Καμράν δεν άφησε να πάει χαμένη η ευκαιρία. Επιτέθηκε με ωμή δύναμη και έκανε τον Κύρο να παραπατήσει. Ο Καμράν είχε τώρα το πλεονέκτημα – το μόνο που χρειαζόταν να κάνει ήταν να τσακίσει τον αντίπαλό του. Θα ήταν μεγάλη η ικανοποίηση αν κάρφωνε τον Κύρο στην καρδιά. Ο Καμράν ήξερε ήδη ότι θα έβαζε να του ξεριζώσουν τα σπλάχνα. Θα τα έβαζε σε γυάλινη προθήκη και θα τα επιδείκνυε στην κεντρική πλατεία, θα άφηνε τα σκουλήκια να τα βρουν και να τα φάνε με την άνεσή τους.

«Έχω την εντύπωση ότι πρέπει να σου πω», είπε ο Κύρος βαριανασαίνοντας, με την εξάντληση να φαίνεται ολοκάθαρα στο πρόσωπό του, «πως κάτι σου συμβαίνει. Κάτι παθαίνει το δέρμα σου».

Ο Καμράν δεν του έδωσε σημασία.

Ο Κύρος προσπαθούσε να του αποσπάσει την προσοχή. Δεν θα τσίμπαγε το δόλωμα, ειδικά τώρα που η νίκη απείχε ελάχιστα. Ο Καμράν, βγάζοντας ξαφνικά μια κραυγή, του έδωσε μια

δυνατή σπρωξιά και ο Κύρος έπεσε στο πάτωμα ξεφυσώντας βαριά. Το σπαθί του κύλησε στο πάτωμα με θόρυβο.

Ο Καμράν δεν έχασε χρόνο. Πλησίασε τον πεσμένο αντίπαλό του αγριεμένος και αποφασισμένος. Σήκωσε το σπαθί του για τελευταία φορά.

Και κοκάλωσε.

Παράλυση κυριέυσε το κορμί του. Ήταν τόσο έντονη η αίσθηση, που ο Καμράν ανάσαινε με δυσκολία. Κοίταζε λες και βρισκόταν παγιδευμένος ανάμεσα σε δύο γυάλινες πλάκες, ενώ ο Κύρος σηκωνόταν τρεκλίζοντας, έβαζε το σπαθί στη θήκη του, έπαιρνε το σκήπτρο του και έψαχνε να βρει το καπέλο του. Ο τύραννος, μόλις στερέωσε το παράξενο αξεσουάρ στο κεφάλι του, πλησίασε τον παραλυμένο Καμράν και χαμογέλασε.

«Μελαγχολικέ βασιλιά, δεν μου έχει απομείνει πολλή αξιοπρέπεια. Σίγουρα δεν είναι τόση ώστε να πεθάνω τη στιγμή που μου αξίζει».

Στο βάθος κάποιος ούρλιαξε.

Ο Καμράν πάσχιζε να ελευθερωθεί από τη φυλακή του ίδιου του κορμιού του, αλλά ένιωθε τα πνευμόνια του να αποδυναμώνονται κάθε δευτερόλεπτο που περνούσε και τα όργανά του να συμπιέζονται από κάποια εξωτερική δύναμη.

Ο Κύρος δεν έπαψε να χαμογέλαει.

«Δυστυχώς», συνέχισε, «έχω ακόμα λίγη ανθρωπιά μέσα μου. Οπότε απόψε θα σε αφήσω να ζήσεις. Έτσι κι αλλιώς, είναι καλύτερα να μείνεις ζωντανός, σωστά; Είναι καλύτερα για εσένα να υποφέρεις συνειδητά, να πενθήσεις τον ελεεινό παππού σου, να περνάς τις μέρες σου ξέροντας ότι σε πρόδωσαν όχι μόνοι αυτοί που σιχαίνεσαι, αλλά και αυτοί που αγαπάς και να αποτύχεις οικτρά στην προσπάθειά σου να κυβερνήσεις μια αξιοθρήνητη αυτοκρατορία».

Ο Καμράν ένιωσε την καρδιά του να σφίγγεται στο στήθος του και τα μάτια του να τσούζουν από τα δάκρυα που απειλούσαν να χυθούν.

Όχι, ήθελε να φωνάξει. Όχι, όχι...

«Ανυπομονώ να μονομαχήσω πάλι μαζί σου», είπε ο Κύρος ήρεμα, αγγίζοντας το γείσο του καπέλου του σε ένδειξη χαιρετισμού. «Πρώτα, όμως, θα πρέπει να με βρεις».

Και έπειτα εξαφανίστηκε.